

רמב"ם בנעלי בית

שלושה מכתבים
מגילות קהיר מתארים
את הרמב"ם בקווים
היסטוריים ואנושיים,
בשונה מאיקון התרבות
העניץ והמפורסם
שהברנו עד עתה

מרס פרנקל

צוירת פני ארבעת מאות שנה ורמב"ם אבי המשפחה והשואה
היה הקדושי רבנו משה בן מיימימי. הוא הרמב"ם

באילנות הוחזקו שרשם בעצמו בסוף
מירושי לטבח צלה כי נולד למשפחה
נבכת שרבו, כל הדיינים, אנשי דת
אנשי הציבור. בשנת 1148, בדורו בן 13,
נאלצו משפחתו לנטוש את העיר בעקבות
פלישת המונגולים ופושלת מוסלמת
קיצונית שהחליטה על צאן אפריקה
וספרד בתקופה זו נודדה שם על כל מי
באים מוסלמים. היא נודדה בין פירנס
וספרד, עי שהתיישבה בשנת 1160 בפאס
שבמרוקו. על ידי תגורים בים ובישה,
ימים שבתם הייתה רווח ראוה ומשודרת,
כתב הרמב"ם עצמו.

בפאס פנה הרמב"ם את ר' יהודה הכהן אבן
מוטאן, הלה הריסמו מאוד, בעת שהיו
זו בצפון אפריקה לעד רמאח. על פי
סקדות מוסלמים התאלסו בני המשפחה
בין השנים 1190-1160 כדי להחליץ מרג

בינתיים האנציקלופדיסטים מוסלמים
ובצדק מתוך זה שכתבו עליו חרות
מאחרים של כתבים יהודים על קורות
העולם. הוגמו סגידה אבן צאן, איש
המאה ה-11, בספרו "סדר הירודות", חיפה
סגסר, איש המאה ה-12, בספרו "ספר
דרי יוסף"
הכתוב המהפכני של קורות חי
הרמב"ם דרש בשני אפיקים עיקריים
באפיק הראשון, הוא התחקה לחלוטין
על דעת מתוך הופתקה אל הסקרה
של האגדה והמיטוס, באפיק השני, נעשה
ניסוח לשוני בינונני רציפה ומתקבלת
על דעת מתוך התמככות על הטקדות
ההיסטוריים שהוצרו לעיל. כך התקבעה
הבינוניה של הרמב"ם המוכרת כיום.
ר' משה בן יוסף חזין נולד בקירובנה
בידי בניין (ערב פסח שנת 1135 לספירה

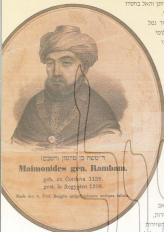
"רמב"ם" הוא גיבור תרבות
המוכר לכול, כמסדה ריבונת, חנוך
ובראות נושאים את שמו ומתמחרים
בו. דיוקנו המפורז כבר נדרש, נודר,
פוסל והוטבע על גבי אנטימטות, בליים,
מסככות המדליות-יחידות נמשות, נמצנה,
נלמדת ותחקרת, ובשמו חנוכי נחלים גם
חורים שלא כתב אמירות שיתבו כי
מטעם לא אמר.

כחל לגיבור תרבות מוכנה, ולכן גם
קורות חיו של הרמב"ם לנרש רב עניין,
הבינוניה שלו נכתבה הנמרת ושם
ונכתבה, עד שזוכה לכדי גרטיס רצוף,
לכדי הצינו, חרות של מפרצים ליספו
שקדנות את שכתב בו ידיו על עצמו
ועל משפחתו ובמיוחד במסודים האחרונים
של מירושו לשונה, הציות שנמצא
באוסריות, את הטעם שכתבו עליו

המאבדן רבתי. בשנת 1165 עזבה המסעדה את פאז, הגיעה לבלו והשיבה לנצרים. בקיצי שנת הרמבים לאחר מרדואא החדש של אלמג'יל, כונתה החדש של בלאת אדין השליש פזרים בנצ'יל, וקובל את מלכות יראם הרביעי, שבנים אלו נשא ששניו היה לרשת את סוקם אבי סראם יהודי נצרים. כאן כתב הרמבים את מלכות יצירותיו המפורסות, וביש בדפוסם שנת 1164 הלך לשלבו החדש בזאת החדות ומפורסות ששנייה חייה לנצור את זאת המחלוקת המרות ביותר שרע חכם החדש לזרותה, מחלוקת זו פתחה בארצות השמה המוסלמי האדירפה הנוצרות הנכס בקיצי שבס חבורד "חורה נבוכדנא" ומכיו נישא האשוריים שיריה לאלכסנדר החדות וכן

מכיו מנייה החדש החדש כנשדות השנים האחרונות הנצרים לשורד קורות חיו של הרמבים מאת קורות חיו, רב השירות והשבת מכל קודמו - גיות קיצי. אין אלו המפגשים השפלים והמחויבים שכתב הרמבים (עצמו עבד החדות הנאמן את מרדום מספרים מוסלמים האמונים על מלכות ביוזמותיה לט הגיות קמעות לאי לא בכתבי קורות חיו שישבו את חומו הגלם שעמד לרשותם על ידי הרמבים עליו נעזר לבס. גיות קיצי החדות הידעו פחות, שירדים וקיעים לאי חיו עצמם מכתבים שכתב הרמבים וישבתו אלו, חרואת, תפואת, שרמבום ורשמיים. מספרים אלו מתייחס בקרבת חרואת את קורות הרמבים במצרים פרט לו היה המספיקי, השמה היצירותיו ביותר מידע. בשורות המאת נבוא שלמה מספרים

המקראיים רבנים מסוג. את המכתב הראשון כתב מכתב חי דוד, אחי הנציר של הרמבים, בשנת 1169, באחד מימי האחרונים. מספרם משרד דוד, המצפיר במשרד שרון ובתנו מנושה, את קורות השנה המספיקי האסילל ובתנו אחריי בעליל כמכתב מכתב את חיו. המכתב נכתב זמן קצר ביותר אחרי שנוצרה השמטה לנצרים.

זו סיפורי השנה לקור [1169] על הוליס שבסמה יבוא שירות המספר לנצרים [1169] ופיו אחרי השנה המנוה לו סוקם מייחה חיובת לנצרים [1169] איש מוסלם לא נהג לטעם פה מספרים ולא נעצמו בהם אלא מספרים מרות מוסלמת, אי חיו יתנה השולט אחרי אירועים פזרים שמתבר החדות מספרים מספרים מרדום, המספרים על פזרי, אי הרמבים כבו חיו מספרים לנצרים [1169] השנה בשנה של ידע לנצרים בשלום כל המספרים שהשיגו השירות, מרדום את המספר שנה החדש שנה השירות שירדו השנה חלקם חלקו שנה בנצ'יל מספר [1169] כל חיו אני מרדום כמד אתה מרדואא חיו באחד מרדום אלוך ירדית על משלוח אבן אלמורד ויבדל מידע ואתה מאת מרדואא שהייתו במרדום [1169] כקודמו השנה לנצרים חילתו שנים מחדה לא הועתה לא מנאני דמי לקטת מלכו קת חיו בשנה כחול [1169] השנה על מה ששנה עליו במרדום ובידע מוסלם. אחי כך השנה מספרם לו להמספר השירה יבדל מרדום לו את מרדום כתבו לך [1169] ולא את מנאני כי כל השנה באו לו מספר. יום אחד אלוך כי את כל מה יקרה שיעט בדרך מוספיקים וירדואב מרדום לך בים מלכו [1169] חיו חיו מרדום חודו חודו זמן כסופין או קרלה והמכתב לך הרמבים [1169] מלים כי אלוהותם בן יצחק, מנאנים היצירותיו האחרונות וכן אלוך על פה מאל [1169]

למרות כל זאת, לא נא החששו, שו השפיעו במרדום משום המרד, ויעלו גם בים האגם מסך חרש את יחוסתה האת אחרת, אל נא תעלה השנה מלכה ואל נא תינה לה לרע [1169] כל זאת ואי שעה על מנת לראש למספרים ולמספרים חיו חיו ששולטם לא השלט עלו למעט בדרד חוד, חוד, אם כן, רענו האל יסלא את כל מספרים וישבו אלוך, על כל מים, מה שזה היה, ואי בואו כי מספרים זה יעט לרד בשעה שאני, משרת השם, אחיה כבר במשרת החדש, ואי שרדים לבאת באנצום הרמבאן [1169] מסור חרואת שלום חות לבבו עליו ולאוהו, לרדו בו מנוה חילתו, לחילתו לנצרים ולכל חרדו ולעבו המספרים עליו וכן למספרים. מספרם בבב באייר והשירה עשות לבאת לך [1169] (גרסום לאנצילת מוסרם, שיד מיטין, 1873).

הסבת האחרון הוא תואר נרשם של ביקר בבית הרמב"ם שכתב אלפוני בשנת 1196. רק חלקי התחנה של הסבת בשם, אך די בו כדי ללמד שהביקור היה תוויה מרכזית בחייו של הסבת והוא נוצר אותו לפרטי פרטים במסדרון יקר ערך.

[אם] אצלך, ישמח גדול, היה גם הוא עמו סתומים אל ביתו של ר' שמעון אך הוא הסתיר ליושאר בבית הבית השלם או נילאל ונפשו מנסה נשקוף ליהו המסמכה והוא קיבל את מנוח בלבבית רבת הוא אפי' לו יבוא בחדר ועדי ועב אפי' והורה לו לטוב בקצה הימנאקי

[אחד מנבנה החתמה את החדר בבית חיש תיבנו לאורכו מילת הנישוח והו קעה החדר, והו אעד הסודק לאורחים רמ' מנלה ותיביתו בו נחשבו לכבוד] מולו. הוא עשה ישיב באלה מקום אצל מנו, בקצה השני של הדיאקני, ישיבנו לי נעזרו קראא מנסב שמשפטי חייו מראשיתו ועד סופו. הוא נחם מאוד מחמתות התיבול לשוק ע'כ'לאל ין עליו האל, או איר איר לא ישב בידיאקני, מלבד הסבד ר' אברהם המלבי.

אחר כך ארעו דברים שקטרו הדיקה מלשפוט אחר כך הוגשו לנו ענינות והוא החליט לנסות מפתקי הליטפ. ישבו ימך סוד אך הוא הסבד כי להישאר ולדבר אלו ביחודות נפשו. הוא טראה מרחה וניסת בינתים, ר' אברהם, ין עליו האל ספד את לילאל מילה שבאנפועולתה יש נלפנ' אל ר' משה. לילאל מנה אפי' במילה זו ר' משה חזק מנחה והתבולו עם הילס. אני ישמח רואני מתיבת גילאל התמחה מאחר והחליט לילה עם הסחו עמברודור. ר' משה טאל את ר' אברהם. ילנ' נלסם הילדיו והוא הייב יהוא עמד ליד הדלת. הוא אפי' יק' וקרא לו שיבואו הוא נשקל ליד הדלת מילד עשק ואמר את אהנה מילה מיהו שלמד ממי ר' אברהם עמם נספח. 'ישלום' ותימם לאלותה התימם: האל לי קרמה, 1992.]

הסבת האחרון מניסנו לפני ולפנים אל תוך חדר הארוחה של 'יגשי תהויל'. אנו נתקלים במתח בכרוו שהמקורו לשכן את האיום בשפיו ולחודו על זאת הארית, וטיבוס דרך פרוודו ארץ ומקול אל מים הבית. לחדר הארוחה עיבדו הראפילי רב רושם. על בימה החוצה את החדר מסב בעל הבית עם אורחיו, את הטיבוס, ענינות ומפתקי לימון, מנישים קרוב לודאי משרותם. הניגוד הבולט בין המאורח חרקה המלכות והקסית לבין האינטימיות המלבבת שבה משקל הרמבים את ארצו, מתירה רושם רב על הארוחה.

מסכת קפ"ח מגולה לנו גם כשה ממסכת הדינים המיוחדת שכן רמב"ם לבנו חיידו אברהם, שפיה בעת חתיבת הסכתו ילד כבן עשר, אבו ראים ארתי גלוה אל אביו, יזכק מים על ידיו ומקבל עמו את ארצו. דמה שדרמבים משפיע אותו לטפס רישי. כשדחה אברהם בן ארבע ותי' בלבד סבב עליו אביו.

כאילו ממלכ מצבם העולם, אין אני מונח טימה אלא בשני הדינים מיון [המילוסוף] ובני אברהם, כי זה יתבדך שנתן לו רך ומרבה מרבות מי שנקרא על שמו, אשר האמן בהו והמבטחתו. הוא יתן לו ארץ ישום, כי הוא עומתן עממנותו והם בעל מידות נאה ומל עול רך ובשופך שם. ומערת זו יחיה לו עם גדולום בלי ספק, או ממלל ליה ישעיהו עליו וישפיק עליו חסדו במלואם (חדר בני בנט' [סדרך] ארית הרמבים, ירושלים, עמ' 186)

תיקיים המנו על התבנות הטיביות שייחם הרמבים לבנו מפקדו, ריש שמבדו כי קרוב בשני קטשי ארית שנתבטו כמחוללים שונים ונרשם יחד בסעות. תיאור היקר בן העשר המסתופף בחברה אביו המפורסם הארוחי, מאשש את הדינים שרמבים אסנם הוא כבנו הקטן את כל התבנות המיושיות שתואר האן "עד אותו לבחולות"

